

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko Redaktorowi Naczelnemu T.
o nakazanie publikacji sprostowania,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 czerwca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżący przedstawił wątpliwości ujęte w pytaniu: „Czy dla zachowania istoty funkcji sprostowania wskazanego w art. 31a ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe pochodzącego od osoby fizycznej, polegającej na umożliwieniu zainteresowanemu, tj. podmiotowi, którego dotyczą fakty przytoczone w prostowanym materiale prasowym, przedstawienia odbiorcom sprostowania własnej wersji wydarzeń (jako pochodzącej od zainteresowanego, a nie od redaktora naczelnego) wymagane jest, aby sprostowanie to sformułowane zostało tylko w pierwszej osobie liczny pojedynczej?”.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej kwestii nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Skarżący, poza przedstawionymi wątpliwościami, nie zaprezentował stosownego

wyvodu prawnego i nie dokonał analizy orzecznictwa, z której wynikałyby jakiegokolwiek rozbieżności. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ. i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Ubocznie należy zauważyć, że unormowania zawarte w art. 31a i 33 ustawy z 1984 r. Prawo prasowe w sposób kompleksowy regulują wymagania, jakim musi odpowiadać sprostowanie oraz kompetencje redaktora naczelnego w zakresie oceny sprostowania pod kątem realizacji ciążącego na nim obowiązku jego publikacji. Limitują także przesłanki uprawniające redaktora do odmowy zamieszczenia sprostowania. Nie ma w prawie prasowym podstaw do wykreowania uprawnienia redaktora naczelnego do oceny treści sprostowania z punktu widzenia jego zgodności z prawdą (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2018 r., sygn. akt I CSK 310/17, nie publ.). Artykuł 31a prawa prasowego rozróżnia wnioski o publikację sprostowania kwalifikowany jako oświadczenie woli i tekst sprostowania, stanowiący wypowiedź zainteresowanego zaliczany do oświadczeń wiedzy. Treść sprostowania w znaczeniu wypowiedzi zainteresowanego stanowi jeden z dwóch zasadniczych elementów wniosku o publikację. Podpis wnioskodawcy musi widnieć pod treścią przeznaczonego do opublikowania sprostowania, a więc pod publikacją (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 497/17, nie publ.).

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).